

Такав је став неприхватљив јер основне карактеристике контроле уставности и материје којом се бави пре свега искључују могућност непосредног повезивања контроле уставности са познатим облицима грађанског, кривичног или управног права. Кад год не постоји непосредан оквир, правила и институти карактеристични за класичне облике надлежности, морамо их прилагодити на одговарајући начин под условом да су подвргнути пажљивом разматрању како би се утврдило да ли се односе и на контролу уставности. Ако је њихово значење пре свега уобличено под утицајем појма правног спора који утиче на субјективна права и интересе физичких или правних лица, или појединаца или органа власти, онда, када је у питању контрола уставности, њихов садржај не може а да не претрпи измене.

Уставно судство представља надлежност *sui generis* и она се само веома уопштено преклапа са класичним облицима надлежности. Сврха контроле уставности се не своди на утврђивање шта је у одређеном случају усаглашено са правилима утврђеним правом. Основна идеја контроле уставности је да утврди да ли је утврђени модел, којем релевантно понашање мора да се уподоби, у складу с Уставом. Ипак, чини се да се теза о контроли уставности као својеврсној врсти поступка оспорава због две околности. Прво, у оквиру управног судства је дозвољено оспоравање правне усаглашености одређеног подзаконског акта који је донео врховни управни орган. Зар онда није у питању једна те иста врста надлежности? Разлика лежи у томе да се у оквиру (уставносудске) контроле уставности подноси захтев за утврђивање уставности закона, а да у управном судству оспоравање утиче на подзаконски акт, а тиме се односи и на законске инструменте. Штавише, уставни судови у неким правним системима се такође баве правном усаглашеношћу подзаконских аката које је усвојила влада. И овде разлика између контроле уставности и управног судства лежи у карактеристикама спора. Подзаконски акт се обично може оспоравати пред судом у мери у којој се односи на подносиоца жалбе, тј. на постојећи или могући утицај тог подзаконског акта на права подносиоца жалбе или ако тај акт подносиоцу жалбе намеће одређене обавезе. У таквом случају, надлежност се остварује у складу с уобичајеним моделом по којем неко оспорава управни акт који има неке одређене одлике, имајући у виду разлику између појединачног управног акта и општег управног акта. Контрола уставности следи другачију логику. Она није ограничена појединачним интересом, чије је одсуство од кључног значаја за прихватљивост захтева. Контрола уставности се у ствари ослања на формулу да само одређени органи или групе лица могу да оспоравају уставност неког закона и не поставља питање постојања или непостојања права на подношење захтева за утврђивање неуставности. Претпоставља се да је интервенција предметних органа сама по себи подређена идеји одржавања стабилности политичког система.